

Ошуро суннат издошлари ва шиалар тасавурида

[Ўзбекча – Uzbek – الأوزبكي]

Шайх Абдуллоҳ ибн Муҳаммад Басрий

Таржимон: *Абу Жаъфар ал-Бухорий*

Нашрга тайёрловчи: *Абу Абдуллоҳ Шоший*

2013 - 1434

IslamHouse.com

عاشوراء بين اتباع السنة وهوس الرافضة

« باللغة الأوزبكية »

الشيخ عبدالله بن محمد البصري

ترجمة: أبو جعفر البخاري

مراجعة: أبو عبد الله الشاشي

2013 - 1434

IslamHouse.com

Биринчи хутба

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

(Барча ҳамдлар Оллоҳга хосдир... Биз Ундан ёрдам, нафсимизнинг ёмонлиги ва амалларимизнинг шумлигидан паноҳ ҳамда мағфират сўраймиз. Оллоҳ ҳидоят қилган одамни адаштирувчи, адаштирган одамни ҳидоятловчи йўқдир. Мен ягона, шериксиз Оллоҳдан бошқа илоҳ йўқ, Муҳаммад эса Унинг бандаси ва элчиси эканига гувоҳлик бераман.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ ؕ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾﴾

«Ҳой мўминлар, Оллоҳдан лойиқ бўлганидек кўрқинглар ва мусулмон бўлган ҳолингизда вафот этинглар!» (Оли Имрон: 102).

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ أُنْقُوعًا رَبَّكُمْ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ، وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾﴾

«Эй инсонлар! Сизларни бир жондан (Одамдан) яратган ва ундан жуфтини вужудга келтирган ҳамда у икковидан кўп эркак ва аёлларни тарқатган Роббингиздан қўрқингиз! Яна ораларингиздаги савол-жавобларда ўртага номи солинадиган Оллохдан қўрқингиз ва қариндош-уруғларингиз (билан ажралиб кетишдан қўрқингиз)! Албатта Оллох устингизда кузатувчи бўлган зотдир» (Нисо: 1).

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْتَقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾﴾

«Эй мўминлар, Оллохдан қўрқинглар, тўғри сўзни сўзланглар! (Шунда Оллох) ишларингизни ўнглар ва гуноҳларингизни мағфират қилар. Ким Оллохга ва Унинг пайғамбарига итоат этса, бас у луғ бахтга эришибди» (Ахзоб: 70 – 71).

Дўстлар, билинглари, гапларнинг тўғрироғи – Оллоҳнинг каломи, йўлларнинг яхшироғи – Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг йўли, ишларнинг ёмонроғи – (дин ниқоби остида) янги пайдо бўлганлари, (дин ниқоби остида) пайдо бўлган барча нарса – бидъат ва барча бидъат – залолатдир).

Сўнг ...

Оллоҳдан тақво қилингиз ва Унга итоат этингиз! Оллоҳнинг буйруқ ва таъқиқларига риоя этиб, Унга осийлик қилмангиз!

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّٰدِقِينَ﴾

«Эй мўминлар, Оллоҳдан кўрқингиз ва иймонларида ростгўй бўлган зотлар билан бирга бўлингиз!» (Тавба: 119).

Ҳой мусулмонлар, Муҳаммад ибн Абдуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг Маккадан Мадинага қилган ҳижрати, исломий даъватнинг бошланиши, Исломнинг ғалабаси ва ёйилишини эслатадиган Оллоҳ таолонинг ушбу қутлуғ муҳаррам ойида бошқа катта ғалабини ҳам хотирлаймиз.

Бундан ташқари, Оллоҳ таоло яратган кунларнинг бирида вужудга келган катта ғалабани ҳам хотирлаймиз. У ғалаба Оллоҳ таоло Калимуллоҳ Мусо алайҳиссаломга ато этган ҳамда мутакаббир душман ва золимлар боши Фиръавни ёрдамсиз ташлаб қўйиши эди. Абдуллоҳ ибн Аббос разияллоҳу анху ривоят қилади: «Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам Мадинага келганларида яҳудийларнинг Ошуро куни рўза тутаяётганларига гувоҳ бўлдилар ва уларга: *«Сизлар рўза тутаяётган ушбу кун қандай кун?!»* – деб савол бердилар. Улар: Бу – Оллоҳ таоло Мусо ва қавмини қутқарган, Фиръавн ва қавмини ғарқ қилган кундир. Мусо бу рўзани (Оллоҳга) шукр ўлароқ тутган эди. Шунинг учун биз ҳам бу куни рўза тутамиз, – деб жавоб бердилар. Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам: *«Биз Мусога сизлардан кўра (эргашишга) лойиқроқмиз!»* – дедилар ва ўзлари рўза тутиб, ошуро куни рўза тутишга буюрдилар» (Имом Муслим 2714).

Ушбу ҳодиса ва ҳадисда айрим нуқта ва фойдалар бўлиб, ҳозирги кунда Уммат бошидан кечираётган ожизлик, хорлик ва тарқоқлик ҳамда Ислом душманлари очкўз ўз косасидаги овқатларни ейиш

учун ташланганидек амалга ошираётган қотиллик, катл, қувғинлик ва парчалашни ҳам эсдан чиқармаслик керак.

Биринчи нукта: Ботилнинг кўпик ва сароблари нақадар юксалмасин, қудрат тарозиси оғир босмасин, ишлар унинг манфаати учун юраётгандек кўринмасин, барибир, у шишган бўлсада ўта кучсиз бўлиб, ботил тарафдорлари нақадар зўравон ва кучлидек кўринсаларда ўта заиф инсонлардир. Масалан, Фиръавн ўзи яшаган тарихда энг мустабид қирол бўлган ва қуйидаги гапларни айтган эди:

﴿ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ﴾

«Мен сизларнинг энг устун Парвардигорингиз- дирман» (Назиъат: 24);

﴿ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي ﴾

«Эй одамлар, мен сизлар учун ўзимдан бошқа бирон илоҳ борлигини билган эмасман» (Қасос: 38);

﴿ قَالَ يَقَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي ۚ ﴾

«Эй қавмим, Миср подшоҳлиги ва мана бу остимдан оқиб турган дарёлар менинг (мулким) эмасми?!» (Зухруф: 51);

﴿ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴾

«Балки мен мана бу хор бўлган ва (ўз мақсадини) очик баён қила олмайдиган кимсадан (яъни Мусодан) яхшироқдирман?!» (Зухруф: 52).

Фиръавн Бану Исроил ичида туғилган ўғил болаларни қатл этиб, уларнинг наслини тугатишни режа қилган эди. Аммо Мусо алайҳиссалом Фиръавннинг хонадонида унинг тарбияси ва молу мулкидан фойдаланиб вояга етди. У Фиръавннинг олдида юрар, ҳатто ундан кўра Фиръавнга яқинроқ бирон кимса йўқ эди. Чунки Оллоҳ таоло Фиръавннинг кўнглига Мусога бўлган севги ва меҳрни солган эди. Шундай бўлсада, Фиръавн Мусо алайҳиссаломга мутлақ ҳукмрон бўла олмади. Ушбу мустабиднинг ҳалокати Мусо алайҳиссалом сабабли ва унинг қўлида содир бўлди. Чунки у, Фиръавнни

Оллоҳ таолонинг йўлига чорлади ва Фиръавн уни рад этиб Оллоҳ таолога осий бўлди. Оллоҳ таоло Фиръавн ва унинг қўшинлари ҳақида шундай деди:

﴿وَأَسْتَكْبَرَهُ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٨﴾
فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٩﴾﴾

«У (Фиръавн) ҳам, унинг лашкарлари ҳам (иймон келтирмасликлари билан) ер юзида ноҳақ кибру-ҳаво қилдилар ва ўзларини Бизга қайтарилмайдилар, деб гумон қилдилар. Бас Биз уни ва лашкарларини ушладик-да, денгизга ташладик. Энди сиз у золим кимсаларнинг оқибати қандай бўлганини кўринг» (Қасос: 39, 40);

﴿فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْأَخْزَةِ وَالْأُولَىٰ ﴿٤٠﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ ﴿٤١﴾﴾

«Оллоҳ уни ҳам охират, ҳам дунё азоби билан ушлади (яъни дунёда у денгизга ғарқ қилиб юборилди), охиратда эса дўзах азобига дучор бўлур. Албатта бу (қисса)да (Оллоҳдан) кўрқадиган кишилар учун ибрат бордир.

Изоҳ. Юқоридаги оятларда Мусо алайҳис-салом қилган даъватни қабул қилмасдан, унга қарши фитна-фасод тарқатиб юргани сабабли дунё ва охират азобига гирифтор қилинган Фиръавн қиссаси зикр қилинган, бу қиссадан фақат Оллоҳдан кўрқадиган кишиларгина ибрат ва панд-насихат олишлари таъкидланди. Бинобарин, Яратгандан кўрқмайдиган эътиқодсиз кимсаларга ҳеч қандай мўъжиза ёки ваъз-насихат қор қилмаслиги аниқдир» (Нозиъат: 25, 26).

Оллоҳ таоло Фиръавн ва унинг қўшинларини ҳалокатга учратганидек, ҳозирги даврдаги куфру туғён ўлкаларидан тортиб то уларнинг атрофида парвонадек айланиб, уларнинг куфру туғёнларига ёрдамчи бўлаётган ҳамда Ер юзида бузғунчиликларни ёйиб, Оллоҳнинг йўлига қилинган чақириқларга рад жавобини бериб, Исломга қарши кураш бошлаган, мусулмонларни қувғин қилган буқаламун фиръавнчалардан ҳам тез кунда интиқомини олади. Чунки Оллоҳ таоло Оллоҳга ёрдам берганларгагина ёрдам беради. Дарҳақиқат, У кучли ва азиз Зотдир. Лекин бу жараён оз ёки кўп вақт ўтганидан кейингина содир бўлади:

﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ قَدْ كَذَّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَشَاءُ
وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾﴾

«Ҳар қачон ўша пайғамбарларимиз ноумид бўлиб: «Бизлар ёлғончи қилиндик — пайғамбар эканлигимизга ишонмадилар», деб ўйлай бошлаганларида, уларга Бизнинг мададимиз — ғалабамиз келиб, Биз хоҳлаган кишиларга нажот берилар эди. (Аmmo) жиноятчи бўлган қавмдан бизнинг азобимиз қайтарилмас!» (Юсуф: 110).

Иккинчи нуқта: Қутланиши мумкин бўлган энг буюк айём Ислоm санжоғи кўтарилиб, эътиқод байроғи ҳилпираган кундир. У кун – Ҳақиқат зафар қучган, ботил эса мажақланган кун бўлиб, мўминлар Оллоҳнинг мадади билан қувонадилар. Оллоҳ таоло бу ҳақда шундай дейди:

﴿غَلَبَتِ الرُّومُ ﴿١﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَلَيْهِمْ سَيِّئُونَ ﴿٢﴾ فِي بَضْعِ
 سِنِينَ ۗ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدٍ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ
 مَنْ يَشَاءُ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤﴾﴾

«Жуда яқин жойда Рум мағлуб бўлди. (Лекин) улар (яъни румликлар) бу мағлубиятларидан сўнг бир неча йил ичида албатта ғалаба қилажаклар. Аввалу-охир барча иш Оллоҳнинг (измида)дир. Ўша кунда мўминлар Оллоҳ (румликларни) ғолиб қилгани сабабли шодланурлар. (Оллоҳ) Ўзи хоҳлаган кишини ғолиб қилур. У қудрат ва раҳм-шафқат эгасидир.

Изоҳ . Рум мамлакати арабларга яқин бўлиб, румликлар насроний динига мансуб, форслар эса мажусий эдилар. Шунинг учун ҳам форслар ғолиб бўлгани ҳақидаги хабар Маккага етиб келганида, Макка мушриклари қувонишиб мўмин-мусулмонларга «Сенлар Қуръонга ишонганлариинг каби румликлар Инжилга ишонишади, форслар эса худди бизларга ўхшаб ҳеч қандай илоҳий китобга иймон келтиришмаган. Мана бугун форслар румликларни енгишганидек, яқинда бизлар ҳам сенларни енгамиз»,

дер эдилар. Шунда юқоридаги оятлар нозил бўлиб, мўминларга таскини дил бахш этди» (Рум: 2 – 5).

Учинчи нукта: Неъматлари янгилангач банданинг шукроналар айтиши, Оллоҳ таолонинг бандаси устидаги ҳаққидир. Энг афзал шукр эса дилдан эътироф, тилдан талаффуз ва аъзолар билан амал қилишдагина бўлади. Оллоҳ таоло учун берган нажоти ва душманини ҳалок қилгани учун Мусо алайҳиссалом шукрона ўлароқ ошуро куни рўза тутди. Ундан кейин эса бу шукронанинг давоми ўлароқ Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи ва саллам ва ўз пайғамбарига издош бўлиб ва ажру савоблар умидида ҳар макон ва замонда яшаган мусулмонлар ушбу куннинг рўзасини тутишди ва тутишмоқда.

Бирон киши: Ислом тарихида Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам эришган кўплаб зафар ва ғалаба кунлари, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам туғилган, ҳижрат қилган, Исро ва Меърож ва бошқа кунлари ҳам бор. Нега бу кунларда рўза тутмаймиз? Нега рўза тутиш одатини жорий қилмаймиз? Ахир шундай қилсак Оллоҳ таолога шукр қилган бўлмаймизми?, – деб савол бериб қолиши мумкин. Уларга шундай жавоб берилади: Диннинг биноси кўзга яхши кўриниш ёки ёқтириб қолиш ёки

дин ниқоби остида янгиликларни ўйлаб топиш ва ҳаётга жорий қилишга эмас, Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламга эргашиш, бўйинсуниш ва Ундан ўрнак олиш пойдеворига қурилган:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾

«(Эй мўминлар), сизлар учун — Оллоҳ ва охират кунидан умидвор бўлган ҳамда Оллоҳни кўп ёд қилган кишилар учун Оллоҳнинг пайғамбари (иймон-эътиқоди ва хулқи атвори)да гўзал ибрат бордир» (Ахзоб: 21).

Биз ошуро куни рўза тутар эканмиз, уни ўзимизга яхши кўрингани учун эмас, билъакс Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламга ва У зот жорий қилган шариатга ҳамда суннатга эргашганимиз учун тутамиз. Чунки Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам: *«Бизнинг ишимиз бўлмаган амални қилган одамнинг бу амали (тарафимиздан қабул қилинмай) ўзига қайтарилгандир»*, – деганлар (Имом Муслим: 4590; Имом Аҳмад: 25171).

Тўртинчи нуқта: шу ерда Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи ва салламнинг: «*Биз Мусога сизлардан кўра (эргашишига) лойиқроқмиз*», – деб айтган сўзлари олдида бир оз тўхталамиз. Бу ҳадисда Оллоҳга бўлган иймон ришталари дунёдаги ҳар қандай риштадан кучли, Исломга нисбатланиш энг буюк нарсалардан бири эканини кўрмоқдамиз. Муҳаммад соллalloҳу алайҳи ва саллам ва Унинг уммати ўзларининг динлари ва иймондаги устиворликлари билан Мусо алайҳиссаломга унинг шариятини бузиб, йўлидан оғган яҳудийлардан кўра яқинроқдир. Ҳатто Ислом уммати барча пайғамбарга уни рад этган ва осийлик қилган умматидан кўра ҳақдордир. Чунки барча пайғамбарларнинг дини ягона бўлиб, уларнинг ҳар бири тавҳид ва Оллоҳ таолонинг ўзигагина ибодат қилишни олиб келишган. Оллоҳ таоло бу ҳақда шундай деган:

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٢١﴾﴾

«(Эй инсонлар), сизларнинг миллатингиз-динингиз ҳақиқатда бир диндир (яъни Исломдир). Мен эса (барчаларингизнинг) Парвардигорингиз-дирман. Бас, Менгагина ибодат қилинглар!» (Анбиё: 92);

﴿ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ۖ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ
وَكُتُبِهِ ۖ وَرُسُلِهِ ۖ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ ۗ﴾

«Пайғамбар ўзига Парвардигоридан нозил қилинган нарсага иймон келтирди ва мўминлар (ҳам иймон келтирдилар). Оллоҳга, фаришталарига, китобларига ва пайғамбарларига иймон келтирган ҳар бир киши (айтди): «Унинг пайғамбарларидан бирон кишини ажратиб қўймаймиз» (Бақара: 285);

﴿إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُؤْمِنِينَ﴾

«Одамларнинг Иброҳимга яқинроғи унинг йўлига эргашган зотлар, мана бу пайғамбар (Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи ва саллам алайҳиссалом) ва иймон келтирган кишилардир. Оллоҳ мўминларнинг дўстидир» (Оли Имрон: 68).

Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам эса: *«Мен дунё ва охиратда одамлар ичида Ийсо ибн Марямга ўта яқинман. Мен билан унинг ўртасида*

бирон пайгамбар ўтмаган. Пайгамбарлар кундошларнинг фарзандларидир: оналари бошқа бўлсада, динлари биттадир», – дедилар (Имом Бухорий: 3442).

Нух алайҳиссалом ўғли қавми билан бирга тўфонда ҳалок бўлгач Роббисига шундай дуо қилди:

﴿وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ
الْحَكَمِينَ ﴿٥١﴾ قَالَ يَبْنَوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِي
مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّي أَخَافُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٥٢﴾﴾

«Нух Парвардигорига нидо қилиб, деди: «Парвардигорим, албатта, ўғлим менинг аҳли оиламдандир ва шубҳасиз, Сенинг (аҳли оиламга нажот бериш хусусидаги) ваъданг ҳақ ваъдадир. Сен энг адолатли ҳукм қилгувчисан». (Оллоҳ) айтди: «Эй Нух, у сенинг аҳлингдан эмас! Албатта у(нинг қилган амали — куфр йўлини тутгани) ёмон амалдир. Бас, ўзинг яхши билмаган нарса ҳақида асло Мендан сўрамагин! Албатта, Мен сенга жоҳил-нодонлардан бўлмасликни буюраман» (Худ: 45, 46).

Ҳой мусулмонлар, ошуро куні буюк ва қутлуғ айёмлардан бири бўлиб, у куні рўза тутиш солиҳ амал ҳамда памғамбарона суннатдир. Абдуллоҳ ибн Аббос разияллоҳу анҳуга ошуро рўзаси ҳақида савол берилганида: *Мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг шу куні рўза тутиб унинг фазилатини бошқа кунлар учун талаб қилганларини билмайман, –* деб жавоб берди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг ўзлари ҳам ошуро кунининг рўзаси бир йиллик гуноҳларга каффорот бўлишини қуйидаги ҳадислари билан таъкидладилар: *«Ошуро рўзасининг ўзидан олдинги бир йиллик гуноҳларга каффорот бўлишини умид қиламан!»* (Имом Муслим: 2803; Абу Довуд: 2427; Термизий: 752).

Ҳой мусулмонлар, Ислом китоб аҳллариға муҳолиф ўлароқ келгани учун ошуро кунидан бир кун илгари ёки бир кун кейин рўза тутиш суннатдир. Абдуллоҳ ибн Аббос разияллоҳу анҳу айтди:

«Ошуро рўзасини тутиб асҳобларини ҳам тутишиға буюрганларида Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламға: Ё Расулуллоҳ, бу кунни яҳудий ва насронийлар ҳам улуғлашади!, – дейилди. Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам: «Келгуси

йшли, инаОллоҳ, тўққизинчи куни ҳам рўза тутамиз», – дедилар. Келгуси муҳаррам ойигача Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам оламдан ўтдилар» (Имом Муслим 2722);

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам: «Ошуро куни рўза тутинглар! Яҳудий ва насронийларга хилоф иш қилинглр: ошуродан олдин ва кейин бир кундан рўза тутинглар!» – дедилар» (Имом Аҳмад 2154).

Бас, пайғамбарингиздан ўрناق олингиз ва ошуро куни рўза тутингиз! Ошуро шу душанба кунига тўғри келмокда. Муҳаррамнинг тўққизинчи ва ўн биринчи (якшанба ва сешанба) кунларидан бирини қўшиб ёки уларнинг ҳар иккисини қўшиб рўза тутиб, яҳудий ва насронийларга хилоф иш қилингиз.

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾﴾

«Иймон келтирган ва яхши амаллар қилган зотлар эса, шак-шубҳасиз - Биз (улар каби) чиройли амаллар қилган кишиларнинг ажр-мукофотини зое қилмасмиз» (Каҳф: 30).

Азу биллахи минаш шайтонир рожийм

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِيٰ إِنَّكَ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي
الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لِعَايُطُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا
لَجَمِيعٌ حَٰذِرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِّن جَنَّتِ وَعُيُونِ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزِ وَمَقَامِ كَرِيمِ ﴿٥٨﴾
كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُّشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ
أَصْحَبُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ
مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ ۖ فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾
وَأَرْزَقْنَا شَمَّ الْآخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ ۖ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ
﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ
﴿٦٨﴾﴾

«Биз Мусога: «Бандаларим (яъни Бани Исроил кавми) билан тунда йўлга чиққин! Албатта сизларнинг изингизга тушилур яъни Фиръавн ва унинг қўшини ортингиздан қувиб етур» деб ваҳий юбордик. Бас (Мусо ва унинг кавми йўлга тушганларидан хабар топгач), Фиръавн барча шаҳарларга (аскар) йиғувчиларни жўнатди (ва деди): «Аниқки улар бир ҳовуч ялангоёқлардир.

Дарҳақиқат улар (кўл остимиздан чиқиб кетишлари билан) бизларни ғазаблантирдилар. Шубҳасиз бизлар эҳтиёт чораларини кўриб тургувчи қавмдирмиз». Бас мана шундай қилиб Биз уларни (яъни Фиръавн ва унга эргашганларни) боғлар ва булоқлардан, хазиналар ва улуғ-гўзал маскандан айирдик ва уларни(нг барчасига) Бани Исроилни ворис қилдик. Бас (Фиръавн) тонг пайтида уларни қувиб етди. Энди қачонки икки жамоат бир-бирларини кўришгач, Мусонинг ҳамроҳлари: «Бизлар аниқ тугилдик, (чунки олдимизда ҳеч қандай йўл йўқ, фақат денгиз бор) дедилар. (Мусо) айтди: «Йўқ, аниқки мен билан бирга Парвардигорим бор. Албатта у мени (нажот) йўлига бошлар». Бас, Биз Мусога: (Асоинг билан) денгизни ургин», деб ваҳий юбордик. Бас (денгиз) бўлиниб, ҳар бир бўлак (сув) баланд тоғ каби бўлди. (Сўнг Мусо ва унинг қавми денгиз ўртасидан очилган йўлга тушдилар). Ва кейингиларни (яъни Фиръавн ва унинг қўшинини ҳам) ўша (йўлга) яқин қилдик. Ва Мусо ҳамда у билан бирга бўлган кишиларнинг барчаларига нажот бердик. Сўнгра кейингиларни (денгизга) ғарқ қилиб юбордик. Албатта бунда (Фиръавн ва унинг қавми ҳалокатида)

оят-ибрат бордир. (Лекин одамларнинг) кўплари иймон келтиргувчи бўлмадилар. Шак-шубҳасиз Парвардигорингизнинг Ўзи (кофирлар устидан) ғолиб, (мўминларга) меҳрибондир» (Шуъаро: 52 – 68).

Иккинчи хутба

Сўнг ...

Оллоҳ таолодан лойиқ бўлганидек қўрқинглар ва Исломни маҳкам ушланглар. Чунки ким Оллоҳдан тақво қилса, Оллоҳ унга чиқиш йўлини кўрсатиб беради.

Ҳой мусулмонлар, зикр, шукр ва ибодат они ҳисобланган ошуро куни, Ислом умматининг мажусийлари ҳисобланган рофизалар ҳаётида турли хурофот, залолат ва чўпчаклар билан уйғунлашиб кетди. Улар ошур кунида турли бидъат, гуноҳ ва хаёл нарсаларни қилмоқдалар ва Оллоҳ биронта хужжат нозил қилмаган ишлар билан шуғулланмоқдалар. Сиз уларнинг юзларини уришаётгани, бақириб чақиришаётгани, бошларини пастга эгиб, юқорига кўтаришаётгани, ўкиришаётганлари ва хўнгрқларини кўтаришаётгани, таналарига азоб беришаётгани, кўз ёшлари ва қонларини оқизишаётгани, эркагу аёл аралашаётгани, гоҳида авратлар очилиб ҳаёсизликлар қилинаётгани ва буларнинг барчасини Ҳусайн разияллоҳу анҳунинг ўлимига бўлган аза ва Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг хонадон аҳлига бўлган муҳаббат дея

иддао қилинаётганини кўрасиз. Аслида улар қилаётган ишлари билан одамларнинг энг адашгани ва даъвосида ёлғончиларидир.

Шайхулислом Ибн Таймийя раҳимахуллох шундай дейди: «У (рофиза)ларнинг гумроҳлиги- дан бири узоқ замонлар аввал қатл қилинган одамга мотам ва гўяндаликни амалга оширишларидир. Маълумки, ўлдирилган ёки ўлдирилмаган маййитларга ўлимларидан кейин бундай ишларни қилиш Оллоҳ ва Расули соллаллоҳу алайҳи ва саллам ҳаром қилган нарсалардандир. «Саҳиҳ» ҳадислар девонида Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг: *«(Мусибат пайтида) юзларига урган, ёқаларни йиртган ва жоҳилият чақириқларини қилган одам биздан эмас!»* – деганлари нақл қилинган (Имом Бухорий: 1294). Анави рофизийлар узоқ замон илгари қатл қилинган маййит учун юзларига урмоқдалар, ёқаларини йиртмоқдалар, жоҳилият даъвоси ва бошқа гуноҳларни қилмоқдалар. Агар улар бу ишларини унинг қатл қилингани замон қилсалар эди, Оллоҳ ва Расули соллаллоҳу алайҳи ва саллам ҳаром қилган катта гуноҳларни қилган ҳисобланишса, шунча вақт

Ўтганидан кейин бу ишларни қилишса нима дейиш мумкин?!

Маълумки, Ҳусайн разияллоҳу анҳудан кўра афзал бўлган кўплаб пайғамбарлар ва пайғамбар бўлмаганлар зулман ўлдирилдилар. Ҳусайн разияллоҳу анҳудан кўра афзал бўлган унинг отаси Алий разияллоҳу анҳу ҳам ўлдирилди. Усмон разияллоҳу анҳуни қатл этилиши Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг вафотидан сўнгра пайдо бўлган катта фитнанинг бошланғич нуқтаси бўлди. Унинг ортидан Ҳусайн разияллоҳу анҳунинг ўлимидан кейингиларга қараганда катта ва даҳшатли ҳодисалар рўй берди. Ундан бошқа мусулмонлар ҳам ўлдилар. Бироқ биронта мусулмон ёки бошқа диндаги инсонлар ўлган ёки ўлдирилган маййитлари учун гумроҳ рофизийлар каби мотам ва гўяндалик қилмадилар» («Минҳажус суннатин набавифях» 1/23).

Ушбу рофизалар Ҳусайн разияллоҳу анҳу ва Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам хонадонига бўлган муҳаббатларини иддао этадилар. Аслида эса улар, Оллоҳ номига онт ичиб айтаманки, саҳобаларни ичларидан ёмон кўрадилар, уларнинг шахсиятлари ва мартабаларини камситадилар, фазилатларини оёқ ости қиладилар, уларнинг кўпини кофирга

чиқарадилар! Саҳобаларнинг сардорлари Абу Бакр ва Умар разияллоҳу анҳумоларни лаънатлай- дилар, энг покдомон саҳобия – Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам мухтарама рафиқалари ва Абу Бакр Сиддик разияллоҳу анҳунинг суюкли қизи Оиша разияллоҳу анҳони зино қилишда айблайдилар!!

Улар ҳар замон ва маконда аҳли суннат ва жамоатнинг ашаддий душманлари бўлишган. Уларнинг аҳли суннатга бўлган адоватлари яҳудий ва насронийларнинг мусулмонларга бўлган адоватидан кам эмас. Уларнинг аҳли суннат ва жамоатга нисбатан қилган айбли ишлари ва уларни ёрдамсиз ташлаб қўйиш ҳақидаги режалари бутун башариятга аёндыр. Қачон яҳудий ва насронийлар давлат таъсис этсалар, рофизийлар аҳли суннат ва жамоатга қарши улар билан бир сафда турган. Ҳозирги кунда Ироқда бўлаётган ҳодисалар сўзимизнинг яққол далилидир.

Умнатнинг Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламдан кейинги энг яхши инсонлари бўлган саҳобаларни кофирга чиқарган тоифалардан нимани ҳам кутиш мумкин?!

Оишаи Сиддиқа разияллоҳу анҳони зино қилишда айблаган тухматчилардан, Абу Бакр ва Умар

разияллоҳу анҳумоларни лаънатлаб, ҳақорат қилган кимсалардан бундан бошқа нимани ҳам кутиш мумкин?! Улар Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламга унинг энг суюкли рафиқаси билан озор беришиб, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам хонадонини севишларини иддао этишмоқда. Унутманглар, улар Оллоҳ таолонинг ушбу оятининг маъноларига ўта монанд кимсалардир:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا

مُهِيٓنًا ﴿٥٧﴾

«Албатта Оллоҳга ва Унинг пайғамбарига озор берадиган кимсаларни Оллоҳ дунёда ҳам, охиратда ҳам лаънатлагандир ва улар учун хор қилгувчи азобни тайёрлаб қўйгандир» (Ахзоб: 57).

Оллоҳим, биз Сендан рофизалар бошига қора кунларни солишингни, уларни бирма-бир ҳалокатга учратиб, уруғларини қуритишингни тилаймиз! Оллоҳим, уларнинг байроқларини ҳилпиратма, мақсаду ғояларига етказма! Уларни ўзларидан кейингиларга ибрату намуна қил! Оллоҳим, улардан Азиз ва Қудратли зотдек ўз интиқомингни ол!

Уларнинг кулини кўкка совур! Оллоҳим, динингга душман бўлган яҳудий, насроний ва уларга ҳавасманд ҳамда кўмакчи бўлганларни Ўзингга ҳавола этдик!

Оллоҳим, эй, дуоларни Эшитгувчи Зот! Бу Уммат ишини шундай режалаштирки, у режага кўра савобли ишларга буюрилиб, гуноҳ ишлардан қайтарилсин ва Сенга итоат қилган одамлар азиз, Сенга ширк келтирганлар хор бўлсин!